

[Pls Kjørsgaard]

Jeg forestiller mig, at det kunne være utrolig mange emner. Vi har ridset mange emner op i vores forslag, og jeg vil nævne et par af dem. Det kunne f. eks. være de store offentlige anlægsprojekter, hvoraf et har givet anledning til megen dårlig omtale i øjeblikket i dagspressen. Jeg kunne også forestille mig – det har vi nævnt mange gange – at udlændingeloven kunne sættes til folkeafstemning, og det samme gælder lukkeloven, hastighedsgrænser osv. Men det, der er det grundlæggende, er, at det er ikke mig eller andre politikerne, der skal bestemme, men vælgerne.

I denne forbindelse fristes jeg til at spørge hr. Bakholt, om han kan huske den sætning, der hed »Al magt til folket«. Den vil vi omskrive til »Mere indflydelse . . .« eller »Mere demokrati til vælgerne«. Det er faktisk et godt slogan, og jeg kunne godt adoptere det i den form, som hr. Bakholt's parti i hvert fald tidligere har haft, nemlig »Al magt til folket«, for det synes jeg er grundlæggende for demokratiet.

Man kunne sagtens forestille sig, at der også på lokalt plan var uendelig mange emner, som kunne tages op, f.eks. de små sygehuses nedlæggelse, en kantine, der skal laves på et eller andet rådhus, og hvor borgerne synes, det er for dyrt, at det er de ansatte, der skal gå rundt og mæske sig for skatteborgernes penge. Man kunne forestille sig en svømmehal, som bliver opført, og man kunne forestille sig uendelig mange spørgsmål. Men igen er det vælgerne, der skal bestemme, hvad der skal tages stilling til.

Det er jo det, der er den essentielle forskel. Vi siger til vælgerne: Det er jeres afgørelse, hvad der skal til folkeafstemning, og selvfølgelig er det vejledende, men politikerne bør naturligvis rette sig efter majoriteten under den vejledende folkeafstemning. Jeg gad også nok se de politikere, som ikke ville gøre det, men man skal selvfølgelig aldrig sige aldrig.

Jeg siger tak for de positive bemærkninger, der har været, for der har da været et par stykker, bl.a. fra hr. Niels Helveg Petersen. Det er de nye tider; det er dejligt, at hr. Niels Helveg Petersen er positiv over for Fremskridtspartiet. Jeg synes, det er rart, men det manglede sådan set også bare andet efter den debat, som bl.a. hr. Niels Helveg Petersen har lagt op til i sommerens løb.

Man kan da godt forestille sig, som nogle har været inde på, at der skal flere underskrifter til enten på lokalt plan eller på landsplan, hvor det er 20.000 underskrifter. Men når vi netop har valgt 20.000 underskrifter, skyldes det, at det sådan rundt regnet er, hvad der skal til for at starte et nyt parti i Folketinget. Når man tænker på, hvilken, nogle vil kalde det ravage, andre vil sige skub, et nyt parti kan sætte i Folketinget – og jeg skal blot minde om tiden tilbage til 1973 – så må man sige, at det er utrolig afgørende for vores lands fremtid, om der kommer et nyt parti. Og når der altså bare skal rundt regnet 20.000 underskrifter til, hvorfor i alverden skulle det så være anderledes med et beskedent ønske om en folkeafstemning om et enkelt emne? Det har jeg svært ved at forstå.

Men jeg vil bestemt understrege, at Fremskridtspartiet er meget interesseret i at gå ind i enhver form for forhandling om dette forslag. Vi forudser ikke det ringe udvalgsarbejde, som hr. Arne Melchior sagde – det skulle da lige være fra hr. Arne Melchior selv eller andre af CD's folketingsgruppe. Men vi andre kan da godt deltage i det med liv og sjæl og måske komme med nogle ændringer, sådan at dette forslag, som egentlig fortjener opbakning af samtlige folketingspartier, i hvert fald kunne få noget bredere opbakning end det, der er lagt op til ved førstebehandlingen.

Men som sagt er vi meget interesseret i at høre, om der er nogen politikere her i Folketinget, som ønsker at lave lidt om på forslaget eventuelt ved flere underskrifter eller en større procentdel på lokalt plan. Det skal ikke være det, der skiller os ad.

Det, det drejer sig om for os, er, at man giver demokratiet en saltvandsindsprøjtning, at befolkningen ikke føler, at den politikerlede, som det vistnok er mange politikeres indtryk der er i den danske befolkning, ikke bliver forstærket. Det har jo været sådan, at vi igennem de sidste mange år rundt regnet har afholdt et folketingsvalg hvert andet år. Hvorfor i alverden skal vi holde alle de folketingsvalg, som i mange tilfælde er udskrevet på et lille bitte spørgsmål, som godt kunne have været emne for en folkeafstemning? Jeg kan som eksempel minde om folketingsvalget i maj 1988. Det blev faktisk skrevet ud på et spørgsmål om for eller imod NATO. Det kunne man da have holdt en folkeafstemning om. Det havde været langt